

2014.
jan.

AKG-s magazin

Szubjektív

77

50
Ft

**Egy diák-
vállalkozás:
C4M fesztivál**

Robotozzunk!

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Barát Anett (8)

Bődey Júlia (9)

Drucza Réka (9)

Gálosi Dóra (10)

Gulyás Ábel (10)

Halpern Bence (13)

Sengel Tamás (10)

Silló Júlia (8)

Somos Emma (7)

Szarka Zsombor (9)

Tóth Artúr (9)

Tóth-Stella Zita (8)

Vida Benedek (9)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

Blog: szsubjektiv.postr.hu

Archív: akg.hu/szsub

Like: [fb.com/szsubjektiv](https://www.facebook.com/szsubjektiv)

E-mail: baranyai@akg.hu

Ára: 50 Forint

Címlapképen:

Tarkövi Márton

fotó: Gorka Márton

A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Találkoztatok már igazán éretlenkedő nézéssel? Hát, én igen, nem is egyszer az elmúlt két hónap során. Sokan ugyanis így reagáltak arra, amikor azt mondtam: „bocs, nem érek rá, mennem kell robotikára”.

Szóval péntek délutánként általában elindultam a földszinti folyosó végén lévő terembe, aminek a létezéséről addig nem is tudtam, egészen addig, amíg idén szeptemberben be nem tettem oda a lábam. (A nyomtató szobából nyílik egy kis ajtó, ugye, hogy neked se volt meg?) Hogy miért tettem ezt? Tagja voltam az AKG FLL (First Lego League) robotversenyre készülő csapatának, akik november 16-án egy harmadik hellyel és egy kategóriagyőzelemmel (legjobb kutatási projekt) lettek gazdagabbak.

Na, de ne szaladjunk ennyire előre. Az FLL versenynek van egy projekt része, a mi ötfős kis csoportunk főleg ennek elkészítésével foglalkozott. Egy természeti katasztrófa után bekövetkezett kár csökkentésére kellett kitalálnunk megoldást. Mi a földrengés során romok alá szorult emberek mentésében szeretnénk volna segítséget nyújtani. Erre találtuk ki a Mancsot, ami egy aktiválására enyhe gammasugárzást kibocsájtó kapszula. A radioaktivitást érzékelő mentőcsapatok így könnyebben képesek megtalálni és kiszabadítani a törmelék alá szorult áldozatokat.

A felkészülés nem volt problémamentes. Mint sejtethetek, a kutatás során találtunk olyan anyagokat, amiknek megértése néha meghaladták értelmi képességeinket. Emellé még jött az is, hogy öt ember programját bizony nehéz összeegyeztetni. Az iskolában való bujkálásban pedig mindannyian profik lettünk, hiszen Bence (az edzőnk) soha nem akarta elhinni, hogy haladunk a munkával. Így a legváratlanabb pillanatokban volt

képes lecsapni, és aggodalmaskodni, hogy „jaj, lányok, x hét múlva verseny, és ti nem lesztek kész”.

Kész lettünk. November 16-án reggel vegyes érzésekkel álltunk a Fazekas Mihály Gimnázium előtt. Bizakodtunk, hogy jó eredményt fogunk elérni, de kicsit furcsán is éreztük magunkat, hiszen a körülöttünk gyülekező csapatok átlagéletkora jóval a mienk alatt volt. Ehhez jött még hozzá, hogy Bence is megérkezett, egy matrósapkában, ami szerinte menő volt. Hát nem.

Bementünk és kipakoltuk a robotot, a csapat programozó és építő fele pedig elszaladt, hogy tesztelje a pályát. Az FLL-ről tudni kell, hogy a verseny négy részből áll: robotdesign, csapatösszetartás, robotfutam és projekt. A csapatoknak három lehetőségük van bizonyítani, hogy a tematikus pályán az ő robotjuk teljesít a legjobban.

Az összes részben esélyesnek láttuk magunkat, bizakodtunk. Végül nem is teljesítettünk rosszul. A csapatunk megnevetette a zsűrit, a robot különlegességeit percekig magyaráztuk, projektünk bemutatása során pedig másodpercre pontosan kihasználtuk a rendelkezésre álló időnket. A futam se sikerült rosszul, igaz, 3 másodperc hiányzott ahhoz, hogy a nyeréshez szükséges feladatot teljesítsük.

Amikor mindenem túl voltunk, elérkezett az eredményhirdetés ideje. Sejtettük, hogy nyerni már nem fogunk, de azért reménykedtünk, hogy nem a vigaszdíjjal kell hazamennünk. Amikor kiderült, hogy a projektünk maximum pontszámmal nyert, el se akartuk hinni (az egy dolog, hogy mi nem, de én sejttem, hogy Bence még most sem érti, hogyan csináltuk). Az, hogy összesítésben harmadikak lettünk, önmagában nagyon szép teljesítmény. Ami viszont szinte mindannyiunkat bosszszant, hogy ugyanattól a csapattól kaptunk ki, akitől tavaly is. Összességében nem vagyunk szomorúak, hiszen a továbbjutás további nagyon kemény munkát is jelentett volna. Lehet, hogy jobb is így.

A Fazekasból pedig mindannyiunk szaladt is tovább, hiszen szombat este volt, a napnak még nem volt vége.

Gálosi Dóra (10. évf.)

First Lego League regionális elődöntő, 2013. november 16., Fazekas Mihály Gimnázium A cSAPat nevű team tagjai: Fábíán Kamilla, Gálosi Dóra, Ralbovszky Judit, Cseh Hanna, Tóth Joli, Szilasi Estilla, Bán Titusz, Hajdu Tamás, Gindert Samu, Fernezely Simon

Segítők: Halpern Bence, Nádori Gergely, Pásztor Judit

Activity

avagy társasjáték a hajléktalanokkal

Minden tanulót 9-es korában szembesítik azzal a tanárok, hogy 12. végére 50 óra önkéntes közmunkában kell részt venniük, különben nem érettségizhetnek. Évenként ebből 12-13 órát kell teljesíteni.

Az AKG-ban szerencsére van lehetőség arra, hogy a tanárok által megszervezett helyekre menjünk, hiszen ez nem úgy van, hogy csak elmegyek valahova, és azt mondom, hogy most jöttem segíteni (illetve ezt lehet csinálni, csak nem lesz jóváírva).

Én elsőként egy társalgási feladatot vállaltam, ami nagyon szórakoztató volt, mivel egy majdnem mindenki által kedvelt játékot, az Activityt kellett játszani olyan emberekkel, akiket nem is ismerek (ez volt benne a vicces). A játékot a Máltai Szeretetszolgálat hajléktalanszállóján játszottuk, ami szerencsére nincs messze az AKG-tól. Amikor beléptünk az épületbe (rajtam kívüli 5 társammal), nem tudtuk, hogy mit csináljunk, hova menjünk. Szerencsére hamarosan bevezettek minket egy kis terembe, ahol voltak asztalok, székek és

könyvespolcokon könyvek. Így hatan berendezték a termet, és addig az egyik ott dolgozó toborozta az embereket, hogy jöjjenek Activityzni. Sajnos csak öt ember jött el, a többieknek nem volt kedvük. Mindenesetre egy gyors bemutatkozás után el is kezdtük volna a játékot, ha a hajléktalanok tudták volna a szabályokat.

A játszótársaink körülbelül 60 évesek lehettek. Játék közben megismertük az embereket, megtudtunk róluk egy csomó dolgot. Például az egyetlen nő a társaságban szeretett véletlenszerű dolgokat bekiabálni. Volt egy férfi, akivel egy csapatban voltam, és sajnos gyengén látott a szemüvege nélkül, ami nem volt ott. Ezért mindig engem kérdezett meg arról, hogy mi volt a papírra felírva (pedig nekem kellett volna kitalálni azt a szót). Egy másik férfi pedig valamilyen oknál

fogva sajnálatosan nem tudott még egy egyenes vonalat sem húzni, mivel valamilyen betegsége volt. Az utolsó férfi, aki az elejétől fogva ott volt, egy igazán csöndes személyiség volt. Nem nagyon szólalt meg, csak ha neki kellett valamit körülírnia. Az utolsó férfi, aki később csatlakozott, ő volt a legviccesebb. Azt állította, hogy ismeri a játékot, és már sokat is játszott vele. Ezt egészen addig elhittük, amíg el nem kezdett bekiabálni

szavakat, akkor, amikor nem lett volna szabad. Amikor rá került a sor, és körbe kellett volna írnia a szót, akkor nem körülírta, hanem elmondott egy hosszú és érdekes történetet, aminek köze volt a szóhoz (néha).

Mindenesetre én mindenkinek ajánlom ezt a programot, akinek van kedve egy jót nevetgélő ismeretlen emberekkel!

Szarka Zsombor (9. évf.)

Forgatás folyton-folyvást

Elkészült a Tisza filmsorozat

Öt év után jól megérdemelt végső stábértekezletet és egyben záróbulit tartottak a Tiszáról szóló sorozat (*Szép, szőke szerelmünk, a Tisza*) készítésében részt vevők. A Gyenes Károly szerkesztő-rendező és Varga János túszerkesztő-producer által szervezett találkozót egy péntek délutánon, az AKG ebédlőjében tartották. A készítők közül sokan a klasszikussá vált Másfélmillió lépés Magyarországon című sorozatban is jelentős szerepet vállaltak.

Mielőtt beléptem volna a terembe, csak találgatni tudtam, hogyan nézhet ki egy ehhez hasonló esemény. Úgy tizenöt-húsz, körben ülő emberre számítottam, akik mindenféle szakmai dolgokról beszélgetnek órákon át. Ehhez képest megérkezésemkor az étkező tömve volt mindenféle korú és nemű emberekkel, mert – mint ahogy az később kiderült – mindenkit meghívtak, aki a forgatás során akárcsak egy útbagazittal is segített. Az esemény egy rövid köszöntővel kezdődött, majd a stáblista fel-

olvasásával folytatódott – ez majdnem fél órát vett igénybe, ugyanis mindenkire intéztek egy-két kedves, dicsérő szót. Ekkor döbbsentem rá, hogy mennyi munka egy ilyen sorozat elkészítése, hogy mekkora erőfeszítéssel jár minden reggel 6-kor felkelni csupán a videóanyagok rögzítése vagy a vágás miatt. Csodálattal töltött el, hogy a résztvevők mekkora lelkesedéssel és odaadással dolgoztak azon, hogy az apró részletekből egy 1300 perces egész legyen.

A bemutatásokat követő vetíté-

sen szintén rengeteg plusz információ hangzott el, itt tudtuk meg, hogy egészen a Tisza forrásától indultak el a hosszú útra, a nem messze található kőszoborról kiderült, hogy sokan Európa közepének hiszik azt, pedig csupán egy szintezési összegyűjtől van szó – azaz a hegyek és dombok magasságát mérik

onnan. Sajnos a közös epizódnézésen már nem lehettem ott, de amint az MTV műsorra tűzi, biztosan megnézem a részeket. Ajánlom, hogy tegyetek ti is így!

Sengel Tamás (10. évf.)
fénykép az alkotókról:
tiszaujvaros.hu

A Comenius-programmal Olaszországban

A Comenius-program egy EU-s finanszírozású projekt, a részt vevő diákok a program keretében szervezett nemzetközi konferenciákon tárgyalnak többek között a demokráciáról. A projektben való részvétel lehetőségét szerencsére a mi osztályunk kapta az iskolában, illetve magának az iskolának is presztízst jelenthet egy ilyen jellegű program.

A dologról először a nyitótáborunk során hallottunk, és mindenki lelkesedett érte, hiszen egy utazás és egy ilyen jellegű konferencia azért nem kis dolog. Az első tanítási napon újabb felvilágosítást kaptunk a projektről a nyitás során. A tanárok kihelyeztek egy papírt, melyen a pályázatra való jelentkezés kritériumait írták le részletesen. Az angol nyelvismeret fontossága sajnos sokak számára jelentett hátrányt, ez nem mindenki számára volt tehát öröm. A jelentkezéshez szükséges írásbeli rész szerencsére magyarul volt, le kellett írunk, hogy mi motivál bennünket a projektben, miért érezzük magunkat alkalmasnak a feladatra, és hogy mi a fontos számunkra a demokráciában. A szóbeli igen érdekes volt, nagyon tetszett, hiszen a szabad beszéd igazán illett az én stílusomhoz. Nagyon megörültem, mikor kiderült, hogy végül én is egyike lehettem a négy kiválasztottnak.

December másodikán a kis csapatunk este 6-kor a repülőtérre találkozott. Izgultunk, és kérdésekkel voltunk tele. Persze mindannyian nagyon vártuk már az utazást, Rómát és a konferenciát Rietiben. A repülőút rövid volt, de utána a buszozás és a hotelünk megkeresése nem volt olyan egyszerű,

mint azt eredetileg hittük. A szállás ugyanis egy templomban volt beleépítve, mi pedig a téren bolyongtunk, keresve azt, ami végig a szemünk előtt volt. Erre mondják azt, hogy nem látja a fától az erdőt. A lényeg mégis az volt, hogy megérkeztünk, és végre elmehettünk aludni, hiszen mondanom sem kell, ekkorra már késő este volt, és a hosszasan utazás után egy alvás volt a legnagyobb jutalom.

Másnap reggel 9 körül indulunk el felfedezni Rómát. Az első állomás a Colosseum volt. Ezt a régi épületet még az ókori rómaiak építették, és abban a korban ez volt a világ legnagyobb arénája – az ember csak dicsérni tudja az akkori mérnökök és építészek munkáját. A Forum Romanum meglepetése után egy pizzériában fogyasztottuk el az első olaszországi ebédünket. Délutáni úti célunk volt még a Traianus-

oszlop, a Pantheon és a Trevikút – ennek tetején nápolyi munkanélküliek skandáltak és tüntettek. Elmondhatjuk, hogy ez a nap is izgalmasan telt, és este kimerülten aludtunk el. Másnap reggel még volt egy kis időnk a továbbutazás előtt, így meglátogattuk a Palatinust, a régi római dombok egyikét. Délután busszal indultunk Rietibe – a kisváros

egyébként Olaszország földrajzi központja. Amikor megérkeztünk, kijöttek elénk a fogadó családok, és elvittek magukhoz. Sajnos nem tudtak angolul, így kissé nehéz volt a kommunikáció, ám nagyon szórakoztató volt az este, még beszélgetés nélkül is. Másnap elkezdődött a konferencia, a fagyos iskola tornatermében az igazgató köszön-

tött bennünket, majd elvezettek minket a terembe, ahol a konferencia zajlott. Csoportokra oszlottunk, majd elkezdtük a főbb pontok megtárgya-

lását, és annak a megbeszélését, hogy hogyan fog továbbhaladni a projekt a későbbiekben. A végső célunk egyelőre nem volt túl nagy: mindössze

egy prezentációt kellett összeraknunk, melyben ismertettük az addig megbeszélteket.

Estefelé a csapat elment a polgármesterhez a Városházára, ahol ő köszöntött bennünket, és mindannyiunkat megajándékozott. Délután a tanároktól külön mászkáltunk a városban. Utolsó nap sajnos megbetegedtem, de a többiek elmondása alapján így rekonstruálható a történet: a csoport prezentálta az iskolának az eddig történeteket, nagy sikert is arattak vele. A projekt kapitánya egy dán delegált lett, míg közülünk választották ki a Vice Chairmant (helyettes vezető), Nánai-Szűcs Dórát.

Este egy záróvacsora és egy bowling-parti keretében bú-

csúztunk az olaszoktól. Másnap visszamentünk egy reggeli busszal Rómába, elmentünk a Spanyol lépcsőhöz, az egyiptomi obeliszkhöz, majd a Villa Borghese parkjában sétáltunk. Aznap későn értünk haza, mindenki nagyon örült, hogy otthon van, de azért sajnáltuk is, hogy véget ért a mi kis utazásunk.

Tóth Artúr (9. évf.)

*A magyar csapat további tagjai:
Nánai-Szűcs Dóra, Cseh Hanna,
Nemes Kata*

*Kísérő tanárok: Nagy Mélykuti
Luca, Zábráczi Anett*

*Fotók: Martina Marchini,
Emiliano Grillotti (Rieti Life)*

A fény ünnepe

November 11-én a Sashalmi Waldorf iskolában nagy a készülődés. Hogy miért? Mert ilyenkor emlékezünk, és ilyenkor ünnepeljük Szent Márton napját, a fény ünnepét.

Szent Márton legendája egy, az ókori Római Birodalomban lakott ifjú történetét meséli el. A legenda szerint, ahogy kezdett elterjedni a kereszténység, ez egyre jobban érdekelte őt, majd 12 évesen felvette a keresztény vallást. Korán lett katona, hiszen apja is a hadseregnek szolgált. Egyik nap lovaglás közben egy nélkülöző koldussal találkozott. Megfogta a kardját, és köpenyét kettészelte vele, hogy annak egyik felét a koldusnak adja. Aznap álmában megjelent előtte Jézus, vállán a köpennyel, amit ő aznap a nélkülöző koldusnak adott. Ezek után hamar megkeresztelkedett. Számos történet utal arra, hogy Isten kiválasztottjai közé tartozott. Egyik ilyen eset volt, mikor fegyver nélkül indult a csatába, majd sértetlenül érkezett vissza onnan. Idősebb korában püspökké választották, azonban Márton tiltakozott ez ellen, és egy libaólban bújt el, de a libák gágogása elárulta őt.

Innentől kezdve püspökként tevékenykedett, de puritán módon élt.

A Waldorfban minden évben megemlékeznek Szent Márton jóságairól. Ezen az ünnepségen már két alkalommal vettem részt. Az iskola ilyenkor teljes sötétségbe borul, egyetlen mesterséges fény sem világít, csak a sok mécses és tóklámpás fénye járja be a folyosókat és világítja meg a hangulatos iskolát. Az iskola közelében lévő kiserdőben egy kiválasztott ösvényt a hetedikesek raknak végig mécsesekkel, amelyen végighaladnak az osztályok, lámpással a kezükben és énekelve. Az út során a hatodikosok alakítják az élőképeket Szent Márton életéből, olyanokat, mint amilyen például a lúdolás történet.

Az osztályok az iskolából indulva haladnak végig az életképek ösvényén, majd visszatérnek az épületbe, ahol saját osztálytermükben lakomáznak,

miután meghallgattak egy legendarészletet Szent Márton életének egyik csodatételéről.

Mikor én haladtam végig ezen az úton a sötétbe burkolózott fagyos erdőt végigjárta énekünk, és megvilágította lámpásunk fénye. Ekkor csodálatos érzés járta át a szívemet. Volt szerencsém egyszer ahhoz is, hogy életképet alakítsak. A várakozás az érkező osztályokra, mikor elhelyezkedtünk, és vártuk, hogy leszálljon az est, szinte kibírhatatlan volt, de mégis kellemesen izgalmas. A tapasztalatom az, hogy mikor az ember két órát áll a sötét er-

dőben, ajánlatos jól felöltözni, és nem árt megőriznie a nyugalmát akkor is, mikor hirtelen mindenféle alak bukkan fel az éjszakai vadonban...

Aki egyszer részt vesz egy ilyen ünnepségen, soha nem felejtí el azt, ahogy nekem is örök emlék marad az a pár óra, mikor ott várakoztam az énekelve közeledő osztályokra, egyedül a barátnőmmel a sötét erdőben. Nem felejtí el az érzést, amikor végigjárja a varázslatos utat a mécsesekkel kivilágított, életképekkel tarkított, mesebeli ösvényen.

Somos Emma (7. évf)

Mitől népszerű a Snapchat

és milyen rejtett funkciói vannak?

Napjainkban talán ez a fiatalok által legkedveltebb alkalmazás. Ámbár a 2012-ben piacra dobott ingyenes szoftver nem éppen új, nálunk mostanában lett igazán népszerű. A fotóprogram működését az teszi egyedivé, hogy a barátainknak képet lehet küldeni, úgy, hogy azokat nem lehet lementeni, és a kép a küldő által beállított idő eltelte után eltűnik a fogadó géperől. Ezt ugyanígy videókkal is meg lehet csinálni, valamint rajzot és szöveget is lehet társítani a képhez. Tehát ha van valami, amit le akarunk fotózni, és azt akarjuk, hogy csak egy vagy csak pár ember lássa – de csak rövid ideig –, akkor ez az alkalmazás a legjobb választás. A program sikeressége már nagy cégek figyelmét is felkel-

tette. Először a Facebook próbálta megvásárolni a céget, ők 3 milliárd dollárt ajánlottak fel a Snapchat alapítójának, Evan Spiegelnek – ő ezt simán elutasította. Ezután már a Google próbálkozott 4 milliárd dollárral, de ez az ajánlat is el lett utasítva. A cég ezek szerint nem igazán eladó, de ha mégis, akkor több mint 4 milliárd dollárt ér. Az alkalmazás népszerűsége lassan túllépi a Facebookokét, az elküldött fotók és videók száma lassan meghaladja a Facebookon található összes fotó számát.

Az alkalmazásban vannak olyan rejtett dolgok, amiket csak kevesen ismernek – párat bemutatok, hogy mindenki tudja őket használni. Az első 3 rejtett dolgot úgy lehet előcsalo-

gatni, hogy arra a részre, ahova a szöveget kell írni, beírjuk a **B&w...** szöveget. Ha ezt beírjuk, fekete-fehér lesz a küldött kép. Ugyanígy működik a **Negative...** és a **Sepia...** beírás is. Két plusz szín is előcsalogatható, amikkel lehet rajzolni, mivel alapvetően csak egy pár szín használható. Az első szín a fehér, amit úgy kaphatunk meg, hogy az ujjunkat rárakjuk a színekre, balra húzzuk az ujjunkat a képernyő végéig, majd felemeljük. Meg is van a fehér szín. A feketét hasonlóan kell előhozni. Ugyanúgy a színekre rakjuk az ujjunkat, majd elhúzzuk a képernyő közepéig, majd le az aljáig, és végül elengedjük. Most már ti is tudjátok, hogy hogyan kell felturbózni a képeket a Snapchatban. Remé-

lem, hasznos információkkal szolgáltam!

Szarka Zsombor (9. évf.)

Nyolckarú csecsemő született Bonyhádon

Óriási mértékben terjednek a különböző összeesküvés-elméletek és városi legendák. Rengeteg weboldal szakosodik kizárólag ezek terjesztésére vagy megcáfolására. A legfontosabb kérdés: milliárdos üzletág vagy egyszerű trollkodás áll a teóriák hátterében?

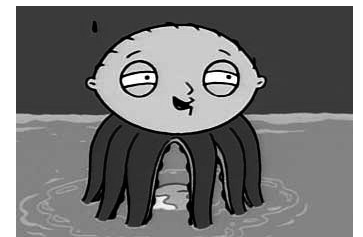
„Hamarosan drónok szállítják a postát? Nem semmi!” – gondoltam magamban, mikor megpillantottam az index.hu technológiai rovatát. Az oldal képpel illusztrált hírben számolt be arról, hogy Franciaországban már tervezik a miniatűr repülőkhadba állítását. Pár héttel ké-

sőbb azonban kiderült, hogy a cikk eredeti forrása egy álhírporthál volt.

Sajnos nem elszigetelt jelenségről van szó, a hamis forrásból származó hírek leadásának hibájába belefutott már többek között az ATV (amely egy kisgyermeket elragadó sasról kö-

zölt egy igazinak beállított hoaxvideót) és a Magyar Nemzet is (itt pedig egy brazil viccoldal által kitalált történet került a valós információk közé, melyben egy anyuka azt állítja, hogy egy 3D-s pornó nézésétől terbe esett). Gyakran szinte lehetetlen lekövetni, honnan is származik igazából egy írás, ha pedig egy jelentős külföldi portál különösebb utánanézés nélkül leközi azt, meg is történt a baj. Ilyenkor vetődhet fel bennünk a kérdés: kinek áll érdekében a világméretű káosz?

A hasonló tudósítások gyakran a Hírcsárda külföldi megfelelőin születnek meg, ám néhány esetben egy reklámokkal teletdelt, kétes tartalmú weboldal műve az egész. Magyar oldalak esetében is látni példát a szándékos megtévesztésre, amikor egy hatásvadász iro-

mány közepén feltűnik a „lájtkold az oldalt, hogy láthasd a többi részt!” felirat – ilyenkor jobban tesszük, ha azonnal kilépünk, és még véletlenül sem reklámozzuk Facebookon keresztül a honlapot.

Amint azt láthatjuk, egy kis odafigyeléssel és óvatossággal könnyen elkerülhetjük a hamis híreket. Legközelebb szólaljon meg a fejünkben a vészcsengő, ha az Origo címloldalán 8 karral született csecsemőről olvassunk...

Sengel Tamás (10. évf.)

Egy ropi naplója: A rideg való

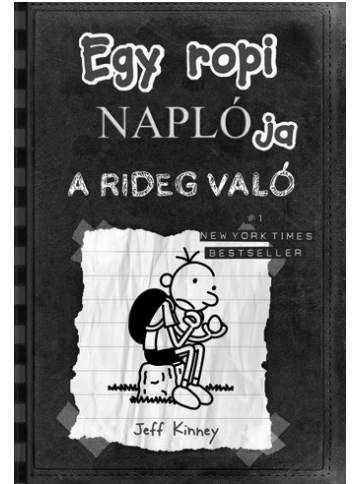
A Ropi naplója a valaha volt egyik legsikeresebb gyerekeknek szánt könyvsorozat. A sorozat ötödik részét (A rideg való) Angliában már 2010-ben kiadták, de 2012-ig kellett várni, hogy ez itthon, magyarul is megjelenjen. A sorozat írója Jeff Kinney, aki online-játék fejlesztéssel és tervezéssel foglalkozik, és nem mellékesen vezeti a New York Times bestseller listáját. A könyv felépítése olyan, mint egy napló, tehát

napokra van osztva, nem túl hosszú, viszont tele van rajzolt képpel, és a betűmérete is viszonylag nagy.

A könyv kicsiket és nagyokat is elszórakoztat egyaránt. Egy Greg nevű vékony fiú a főszereplő, és az ő mindennapi életéről szól a történet: család, iskola, barátok, kamaszkor stb. A sorozat Greget ötödikes korától kíséri végig. Vannak könyvek, amik a nyaráról szólnak, és vannak, amik a tanévéről. Ez a

rész pont a kettő keveréke. Az előző könyv végén Greg és az ő legjobb barátja, Rowley nagyon összevesztek, ezért a nyáron szinte alig beszéltek. Rowleyről tudni kell, hogy nem éppen 100-as, mivel nagyon sok hülye dolga van, és sokszor úgy viselkedik, mint egy óvodás. A főszereplőnek két testvére van: Rodrick, a bátyja, aki egy Tele Pölu nevezetű bandának a tagja és Many, aki egy 4-5 éves kisfiú, akiért odavannak a szülei. Ebben a könyvben a főszereplő elkezd kamaszodni, és a kamaszkorral járó kínos változásokkal is megküzd.

Ez a könyv számomra azért jó, mert ha szeretnék valamit olvasni, de nincs sok időm, akkor előveszem a Ropi Naplóját, és olvasok belőle egy kicsit. A Ropi naplója rövidegsége ellenére egy szép, kerek történetet

mesél el. Mindenkinek ajánlom, aki szereti a szórakoztató könyveket!

Szarka Zsombor (9. évf.)

Egy ropi naplója: A rideg való
(Wimpy kid 5. – The Ugly Truth, 2012, 224 o.)

Könyvmolyképző Kiadó Kft.

Cassandra Clare: Az angyal

Cassandra Clare nagyszerű regénytrilógiája olvasók millióit varázsolta el, a maga varázslatos, külön világával. November végén került a boltokba a könyvsorozat utolsó része, a Hercegnő. Sajnos még nem volt alkalmam elolvasni, de az első két rész tapasztalatai alapján a befejezésben sem fogok csalódní. Aki még nem olvasta ezt a remek könyvet, annak itt egy kis történetismertető a sorozat első részéről.

A történet főszereplője Tessa Gray, aki nagynénje halála után Londonba utazik a bátyjához, de az út során két asszony (a vasnővérek) elrabolják, és elmondják neki, hogy a bátyját foglyul ejtette egy rejtélyes, Magiszter nevű férfi. Ezután a nővérek elmondják Tessának, hogy a birtokában van egy nagyon különleges képesség, amit ők is fel akarnak használni. A vasnővérek markából az árnyvadászoknak nevezett furcsa idegenek mentik meg, feltárva Tessa előtt azt a különleges világot, amiben ők élnek,

és amely tele van mágiával és sötét titkokkal. Az árnyvadászok megígérik a lánynak, hogy segítenek megkeresni a bátyját, és elfogni a titokzatos Magisztert, aki a lány képességét a saját alattomos tervei érdekében akarja felhasználni.

A könyv világa varázslatos. Teljesen lenyűgözött és beszíppantott az első laptól az utolsóig. A viktoriánus Angliában járunk, és a cselekmények mellett a táj bemutatása is nagy szerepet kap. Ehhez még hozzájön a könyv misztikus világa is. Alig lehet letenni, ráadásul a

történetben minden szál helyet kap: a szerelem, az akció és a mágia egyaránt. A könyv igazi fantasy regény: rengetegféle különleges lény, démon és tündér kap helyet a történetben, és ez az, ami a legjobb benne. Miközben olvasod, egy teljesen új világba csöppensz bele, elfeledted az iskolát, a tanulást, és csak a történetre tudsz koncentrálni. És garantálom, hogy nagyon nehezen fogsz tudni kiszakadni az események sodrásából.

A könyvet elsősorban 14-15 éves lányoknak ajánlom, de persze fiúk is olvashatják, csak az a lényeg, hogy szeresd a fantasy könyveket. Remélem, a harmadik kötet is annyira élvezetes és izgalmas lesz, mint az első kettő; kíváncsian várom a befejezést is.

Tóth-Stella Zita (8. évf.)

Cassandra Clare:

Pokoli szerkezetek sorozat
Az angyal (1. rész) (Clockwork Angel, 2010, 468 o.)

A herceg (2. rész) (Clockwork Prince, 2012, 490 o.)

A hercegnő (3. rész) (Clockwork Princess, 2013, 552 o.)

Könyvmolyképző Kiadó Kft.

Colleen Houck - Tigris sorozat

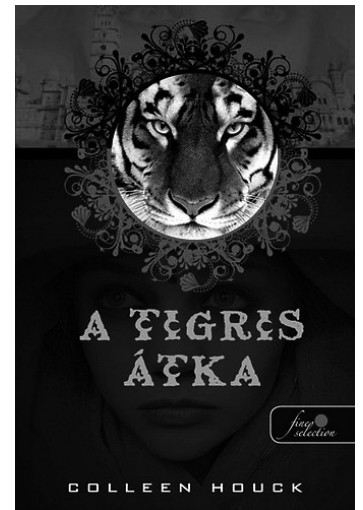
Colleen Houck könyvsorozatának eddig két része jelent meg, de még két újabb rész is várható. Hamarosan filmváltozat is készül belőle, amit ugyanolyan izgalommal várok, mint a december 7-én megjelent második kötetet is.

A történet főszereplője Kelsey Hayes, aki nyári munkája során egy cirkuszban megismerkedik Dhirennel (Ren), a tigrissel, és az állat azonnal lenyűgözi őt. Egyik nap feltűnik egy ismeretlen férfi, aki megvásárolja a cirkusztól a tigrist, azzal a szándékkal, hogy elvigye Indiába. Kelseyt kéri fel, hogy kísérje el Rent hosszú útján, és győződjön meg arról, hogy jól illeszkedik-e be a rezervátumba. Ám valami közbejön, és a lány azon kapja magát, hogy a dzsungelben barangol egy tigrissel, és azt sem tudja, hogy hol vannak. De vajon Ren tigris-e egyáltalán? Mióta először megláttam a könyvet, szerettem volna elolvasni, és ezt most végre megtehettem. Úgy ültem le olvasni, hogy nem is sejtettem, hogy ez a könyv az egyik kedvencemmé válik majd. Nagyon szeretem a tigriseket, ezért amikor feltűnt Dhiren hófehér bundájában, teljesen elvarázsolt a szelíd nagymacska. Ráadásul a könyv betekintést nyújt az indiai kultúrába is, és számomra

nagyon jó érzés volt megismerkedni ezzel is. Az elején kicsit vontatott volt a történetvezetés, és néha sajnós voltak pillanatok a könyv olvasása során, amikor a főszereplő megőrzített egyes tulajdonságaival, de ezek közül semmi nem vont le a könyv értékéből. Összességében nekem nagyon tetszett a könyv, és már nagyon várom a következő részét!

Barát Anett (8. évf.)

*Colleen Houck: A tigris átka (Tiger's Curse, 2012, 534 o.)
A tigris küldetése (Tiger's Quest, 2013, 622 o.)
A tigris utazása (Tiger's Voyage,*

*megjelenés: 2014. február)
4. rész: Tiger's Destiny
Könyvmolyképző Kiadó Kft.*

Időről időre

Épp legutóbb írtam arról, hogy a véletlen szüli általában a legjobb dolgokat. Az idő megint igazolta ezt az állítást. A péntek esti rohanásban az éppen kezdődő film negyedik sorába beülni „nézzünk meg valamit!” felkiáltással pedig még érdekesebbé tette azt az élményt, amelyet Richard Curtis filmje nyújtott.

A rendező/író eddigi filmjei (pl. az Igazából szerelem vagy a Sztárom a párom) biztos, hogy mindenkinek ismerősek, vagy ha mégsem, akkor azzal a valakivel szeretnék beszélni, mert időben képes átutazni azt a decemberi időszakot, amikor a tévében ez a két film (meg Bud Spencer, meg valamelyik animációs rajzfilm) megy felváltva egészen a téli szünet utolsó napjáig. Feltételezem, rendezőnk is valószínűleg már legszívesebben átutazná ezt az időszakot, így eszébe juthatott, hogy írjon egy romantikus drámát – időutazással. Ez úgy tűnhet elsőre, mint egy nagyon bizarr sci-fi, pedig nem az. Sőt, működik, ráadásul nagyon, és mindjárt el is mondom, hogy szerintem miért.

A történetben Tim (Domhnall Gleeson), a főhősünk, aki családjával él addig, amíg egy balul sikerült szilveszteri parti után apja (Bill Nighy) nem közli vele, hogy tud időben utazni, csak be

kell mennie egy sötét helyre, és ökölbe kell szoritania a kezét. Így is történik, persze – és az ilyen pillanatoktól működik szerintem igazán a film – ezelőtt megbeszéljük, hogy nem jön oda az egész családdal, hogy utána kiröhögjék.

Az időutazás pedig működik ebben a műfajban, mert nem arról szól, hogy plutónium meg flukusz-kondenzátor – ami a Vissza a jövőbe című filmben működik jól –, hanem egy gyerekkori elemi ösztönünkre hat. A főszereplőben a három-négyéves magunkat látjuk, ahogy miután kiborítottuk a papit, bevonulunk a szekrénybe, és azt kívánjuk, bár csak máshogy csináltuk volna – és ennyi.

Innentől kezdve meg nyitott a kérdés: miről fog szólni ez a film? Láttunk már Adam Sandleres megoldást a Távkapcsban, ahol szintén szomorú volt a vége, de ott nem tudtunk azonosulni a főszereplővel. Ráadásul a sok

pérez szerzése szükségszerűen azt jelenti a hollywoodi filmekben, hogy nincsenek barátaink, és ettől egy idő után megőrülünk. A pénz témát tehát a legelején „talán” helyesen eldobják, és a szerelemre fókuszálnak. Ez egy nagyon érdekes szál, jól megalkotta a filmet, és számomra fel-emelő volt, hogy a főszereplő ezek után nem nagy akar lenni, hanem az idillt keresi a nőben. Amikor régi szerelmével találkozik a film egyik jelenetében – nem lövöm le, csak részben, hogy mi történik –, nálam ott dőlt el, hogy izgulok a főhősért. És megérte. Mert végre láttam egy olyan történetet, ami szakít azzal a Bibliából következő megfontolással, hogy az ember és a férfi eredendően bűnös, és

azért nincs hatalmunk, mert bűnös dolgokra használnánk. Szóval ezek után fel volt adva a lecke a rendezőnek, és fogcsikorgatva ültem. Ugyanis tudtam, hogy nem lesz közhelyes a vége, tudtam, hogy sikerül talán a film végén úgy kijönnöm, hogy egy ilyen hatalmat lehet felelősségteljesen használni. Nem fog mindenkinek tetszeni, de nálam ez a film magasan viszi a prímet az elmúlt pár év terméséből. Pedig elég sok jót láttam.

Halpern Bence (13. évf.)

*Időről időre (About Time, 2013, 123')
Rendezte: Richard Curtis
Szereplők: Rachel McAdams, Domhnall Gleeson, Margot Robbie*

Don Quijote Mauzóleum

az érthetlenség netovábbja

Viszonylag gyakran érzem azt, hogy semmit nem értek a körülöttem folyó eseményekből, ez az este azonban minden hasonló élményemen túltett. Értelmetlen dialógusok, nulla történetvezetés, összefüggéstelen jelenetek – a darab temetése ennek ellenére telt házra sikerült. Ennek miéért próbálom most megfejteni.

Kora este még mit sem sejtve érkeztem a Sztregova utcába némi környéken való kóválygás után. Az előadás helyszíne, az Artus, első és második pillantásra is egy raktárhelyiségnek tűnt, egy belvárosi romkocsmá hangulata járta át a teret. A pénztár előtt iszonyatos mennyiségű ember sűrűsödött össze nagyon kis helyen, ezért odaérkezésünkre sajnos elfogytak a jegyek – így személyesen mentem oda a darab rendezőjéhez, hogy tegyen valamit az érdeklünkben.

Annyit tudtam előzetesen, hogy a színdarab alatt szabadon körbejárhatjuk a termet, tehát nem egy átlagos, sok székel és egy nagy színpaddal rendelkező helyet kell majd elképzelnem. Megérkezésünkkel az összes színész egy jelmezbe

bújtatott kiállítási tárgyként jelent meg, és mozdulatlanul is maradtak vagy 10 percig. Mi közben próbáltuk körbe-körbe járva megfejteni az installáció értelmét, nem is sejtve, hogy ez még csak a kezdet volt. Egy zenésznek öltözött gitáros egyszer csak megmozdult, majd spontán koncertbe kezdett, a többiek pedig a helyüktől függően megmozdultak – a szka-fandert viselő úrhajós például elkezdett lebegni. Egy-két így előadott szám után a középben lévő parketten megállt egy leírhatatlan kinézetű férfi, majd az egyik falon található függönyök szétnyíltak, és projektorral kivetített arcok jelentek meg. A hangszórókból hirtelen a Tilos Rádió legmélyebb bugyrait idéző szintetizátorral feljátszott szám szólalt meg, az

előbb megjelent alak pedig légiesség mozdulatokat utánozva elkezdett táncot lejtetni. Ekkorra már végképp nem értette senki, hogy mi történik körülöttünk. A „show” hasonló menetben folytatódott. A kedvenc két zenei előadás közti blokkom az volt, amikor a kiállított bábuk kiléptek a rájuk szabott szerepből, és leültek középre. Néhány törzsi szertartást idéző mozdulat után egyikük felállt, torcaszakadtából üvöltött és körbefutotta a színpadot – ezt pedig megismételték a többiek is. A végén előkerült egy körte alakú, felül lyukas guruló valami is, amely az egyik főszereplő jelmezéül szolgált, miközben a többiek a körteszerű fadarabot lökdösték, láthatóan

nagyon örülve ennek. A taps közben próbáltam figyelni az emberek arckifejezését, de mindenki próbálta leplezni, hogy egy kétórás katyvaszban volt részünk. Olyan darabot láthattam, amire nem csak a 18-as, de a 108-as karikat is minden további nélkül rátenném, hogy még véletlenül se károsítsa meg senki lelkivilágát ez a borzalom.

Sengel Tamás (10. évf.)
fotó: faninfo.hu

Don Quijote mauzóleum
(Artus előadás)
Rendező-koreográfus:
Goda Gábor
Előadók: Bakó Tamás,
Dombi Kati, Gold Bea

Veronica Roth: A beavatott

Veronica Roth, bár mindössze 25 éves, olyan trilógiát írt, aminek köteteit világszerte olvasók milliói várták izgatottan. Már hónapok óta kerülgettem a könyvet, mindig újra és újra belebotlottam a neten, így hát amikor megkaptam az e-book olvasómat, rögtön nekiláttam elolvasni, és nem is kellett csalódnom benne.

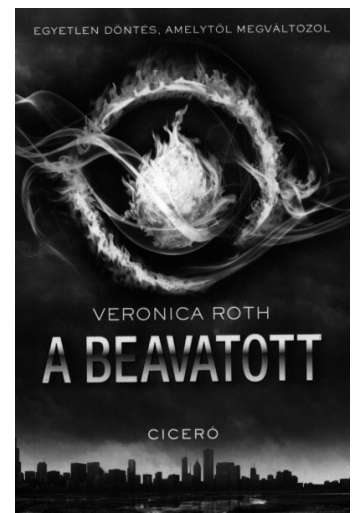
A történet az antiutópisztikus Chicagóban játszódik, ahol a társadalom öt fő csoportra oszlik: vannak a Bátrak, az Önfeláldozók, a Műveltek, az Őszinték és a Barátságosak. Mind egyik csoportban egy-egy erényt gyakorolnak életük végéig. Minden 16 évesnek el kell döntenie, hogy hova akar tartozni.

Főhősünk, Beatrice családja az Önfeláldozókhoz tartozik, ám ő maga nem érzi magát eléggé

önzetlennek ahhoz, hogy ehhez a csoporthoz tartozzon, de családját sem akarja elhagyni, így hát döntenie kell, hogy velük marad, vagy követi saját álmait. Végül olyan döntést hoz, ami örökre megváltoztatja életét... Mint sok más embernek, nekem is nagyon tetszett ez a könyv. Az elején kicsit lassan indult be a történet, de aztán teljesen beszippantott a saját kis világába. Lenyűgözött, ahogyan az író a teljesen átlagos, szürke lányt

egy erős, bátor és kitartó karakterré formálta. A könyv végigvezet a főszereplő jellemének fejlődésén, miközben egy olyan világot fest le, ahol az ember vagy alkalmazkodik a társadalom által megformált normákhoz, vagy üldözötté válik.

Akinek tetszett az Éhezők viadala, az ezt a könyvet is szeretni fogja. Nemsokára megjelenik a trilógia második része is magyarul, és márciusban a mozikban már a filmváltozatot fogják vetíteni. Ha szereted a sci-fi könyveket, és a történet felkeltette az érdeklődésedet, akkor ajánlom, hogy mindenképpen tedd be az elolvasandó könyvek listájába.

Barát Anett (8. évf.)

Veronica Roth: A beavatott
(Divergent, 2012. 430 o.)
Ciceró Könyvstúdió Kft.

Last Vegas - avagy Másnaposok 67

Mi lesz akkor, ha az ember későn nőszül, mondjuk hatvan évesen, és kora ellenére megtartja a legénybúcsúját, teszem azt Las Vegasban?

Ez a film ugyanis erről szól. Központi szereplői már mind nagypapák, kivéve a menyasszonyt, aki harmincas évei elején jár. A történet roppant egyszerű, és ismerős lehet, ha látta az ember a *Másnaposok* filmeket. Egy gazdag, de öreg ember megnősül, és régi barátaival elhatározzák, hogy utoljára elmennek szórakozni Vegasba. Na, persze előkerülnek a régi sérelmek, amik csak még pikánsabb ízt adnak a filmnek. Nagy kaszinózások, fergeteges bulik, meg minden, ami ilyenkor lenni szokott. Ha valakit

nem győzött meg a sztori, annak meg ott vannak a színészek: Robert De Niro, Morgan Freeman, Michael Douglas és Kevin Kline. Szóval remek szórakozásnak néz elébe az ember, ha eltekint attól az egy apró tényezőtől, hogy kedvenc színészeink mennyit veszítenek méltóságukból a film során. Ez engem baromira zavart. Imádom De Nirót, és nagyon nyomasztó volt nézni, ahogy lejáratja magát. A filmben elhangzik egy mondat – valahogy úgy, hogy „nem az a lényeg, hogy hány éves vagy, hanem hogy

mennyinek gondolod magad” – és szerintem ez szép meg jó, de miért nem képes valaki méltósággal megöregedni? Szóval, ha nem sajnálod a színészeket, akkor remek kikapcsolódásnak nézel elébe, de ha emberpárti vagy, többet fogsz sírni rajta, mint a Titanicon.

Vida Benedek (9. évf.)

Last Vegas (2013, 105')
Rendezte: Jon Turteltaub
Szereplők: Robert De Niro,
Morgan Freeman,
Michael Douglas

A Hunger Games folytatása felperzsel mindent, ami útjába kerül!

A Futótűz alcímet viselő remekmű nemcsak könyvben lebilincselő olvasmány, de a film – mely most került a mozikba –, az is felejthetetlen élményt nyújt.

Miután Katniss Everdeen és Peeta Mellark megnyerték a 74. Éhezők Viadalát és visszatérhettek a 12. körzetbe, kezdetét vette a győzelmi körút, aminek során el kellett látogatniuk az összes körzetbe, és szembe kellett nézniük volt ellenfeleik, a már halott kiválasztottak gyá-

szoló családtagjaival. Katniss úgy nyerte meg az előző évi bajnokságot, hogy a Kapitóliumot rávette arra, hogy ellentmondjon saját szabályainak, és a Játékoknak két győztese legyen. Bár Katniss váltig állítja, hogy ezt csak azért tette, mert a szerelem elvette az

eszét, mégsem sikerült mindenkinek meggyőznie. Peeta becsapva érzi magát, hisz számára nemcsak színjáték volt az, ami az arénában zajlott köztük, Snow elnök pedig a lány trükkjét a Kapitólium elleni lázadás szikrájának tekinti – nem minden alap nélkül. A körzetekben felkelések törnek ki, és már csak egyféleképpen lehet lecsillapítani a forrongó tömeget: a szimbólumokat el kell törölni a föld színéről. Erre pedig a leg-tökéletesebb megoldás, ha a 75. Éhezők Viadalán csak az előző évek győztesei közül sorolják ki az egy-egy férfi és női résztvevőt a körzetekből. Katniss és Peeta így biztosan az arénában találják magukat, és az ellenfeleik is profi harcosok lesznek. Ám a kiválasztottak becsapva érzik magukat, hisz nekik már biztonságot ígértek, mikor a Viadalt megnyerték. Így hát kezdetét veszi egy szív-

szorongató és félelmetes ütközet a túlélésért. A könyv nagyon jó, tele van izgalommal és fantáziával, ráadásul alig lehet letenni. Ugyan az alapötlet sokakban kelthet ellenszenvet, de maga a történet zseniálisan van kidolgozva. Mindenkinek ajánlom, aki szereti a sci-fit és az akcióban gazdag fordulatokat. A film látványvilága lenyűgöző, a zene csodálatos, a mű minden egyes képkockájáról süt a feszültség.

Tóth-Stella Zita (8. évf.),
Bódey Júlia (9. évf.)

Az éhezők viadala: Futótűz
(*The Hunger Games: Catching Fire*, 2013, 146')
Rendezte: Francis Lawrence
Szereplők: Jennifer Lawrence,
Josh Hutcherson, Donald Sutherland,
Woody Harrelson

Scott Westerfield: Leviatán

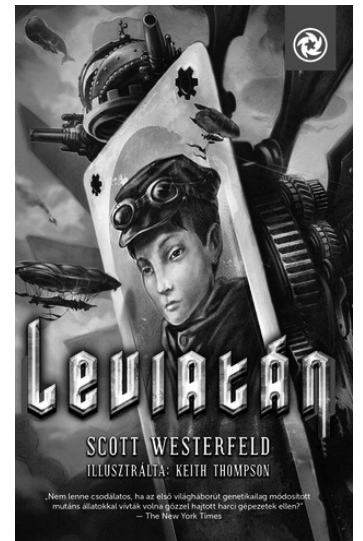
Ez a könyv az első világháború történetének egy teljesen újszerű feldolgozásáról szól. Aki ezt megveszi és elolvassa, az ne arra számíton, hogy egy száraz, más szereplőkkel játszó, sematikus történethez jut. A szerző ugyanis csavart egyet az egészen, és sci-fibe burkolva teljesen átváltoztatta a történelmet.

A lényeg ugyanis a technika: az antanthatalmak (a könyvben: darwinisták) mutáns állatokat használnak fel a küzdelemben (és az élet más terén is), míg a tengelyhatalmak (barkácsok) robotokat és masinákat alkalmaznak. Így minden teljesen különböző, és az az érdekes, ahogy a hagyományos elemek megjelennek az újszerű kontextusban. A történet főszereplője Sándor herceg, akinek a szüleit épp a könyv kezdetekor ölik

meg Szarajevóban (a háború casus belli-jeként). A történetben a merénylet máshogyan történik, mint a valóságban (a szülőket megmérgezik), és a fiúnak menekülnie kell, mert a németek el akarják fogni, nehogy diplomataként vagy esetleg trónörökös-ként belevágyjon a háború folyásába, netán megállítsa azt. A másik főszereplő a Sándorral egyidős skót lány, Deryn, aki fiúnak álcázva besorol a légierőbe, és bátorsá-

gának hamar meglesz a gyümölcse: a lány kadét lesz a Leviatán nevezetű óriási léghajón. Ő azonban a darwinisták oldalán áll, míg Sándor a vasból készült lépegetők közt, a barkács-érában nevelkedett. És mégis, a két látszólag teljesen különböző szereplő együttműködni kényszerül, hogy túlélhessék a háború poklát. A könyv nagyon izgalmas, a képzelt világ részletesen bemutatott, szépen kidolgozott. Aki egy klasszikus könyvet keres, annak nem ajánlanám, de az újszerű, izgalmas kalandkönyvre vágyók esetében mindenképpen a polcon a helye ennek a könyvnek.

Tóth Artúr (9. évf.)

Scott Westerfield: Leviatán (Leviathan, 2012, 544 o.) Ad Astra, Leviatán-trilógia sorozat 1.

Scott Westefield: Behemót

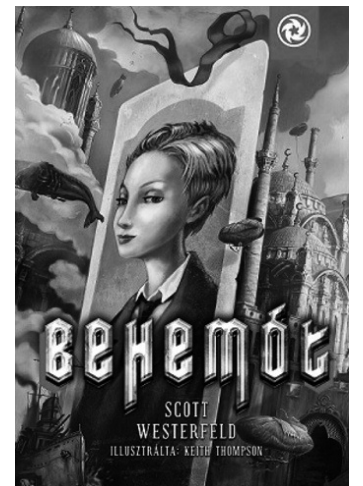
A Leviatán-trilógia második része is egy nagyon jó olvasmány, és vaskossága ellenére, akárcsak az elsőt, ezt is napok alatt elolvastam.

A történet halad tovább, és a Leviatán léghajó immár a Török Birodalomba, Isztambulba igyekszik, hogy ott mutassák be a darwinisták ajándékát a szultánnak. Azt várják, hogy a törökök az angolok mellé áll-

nak, és segítik őket a háború folyamán. Persze a hajón még mindig ott tartózkodik Sándor, az osztrák herceg és trónörökös, valamint Deryn, a lány, aki inkognitóban szolgál. Sajnos az osztrák fiú számára a történet

nem úgy alakul, ahogyan kellene, és így szökni kényszerül a hajóról. Közben így, különválva is sok kaland történik a főhősökkel. Derynék és a Leviatán csapata észreveszik, hogy a szultán már lepaktált a németekkel, és hogy azok épp titkos fegyverüket tesztelik nem messze Isztambultól. Sándor mindeközben megismeri a helyi lázadókat, és velük indul el, hogy megsemmisítse a németek titkos fegyverét.

A könyv ismételten nagyon jóra sikerült, és a benne található nagyszerű grafitrajzok is életlenül ábrázolják ezt az érdekes és jól felépített világot. Az angolok ugyanis még mindig a mutáns állatokra számítanak a harcban, míg a „barkács” németeknek a füstöt okádó gépeik a legfőbb fegyverük. A könyv harmadik része idén karácsonykor jön ki, és az előzők alapján remélem, ez sem fog csalódást okozni. Az eddig megjelent könyveket is ajánla-

ni tudom, habár aki élethű és realista háborús könyvet keres, az ne ezt olvassa. Aki pedig inkább kalandra és sci-fire vágyik, annak ez a könyv az igazi.

Tóth Artúr (9. évf.)

Scott Westerfield: Behemót (Behemoth, 2013, 592 o.) Ad Astra, Leviatán-trilógia sorozat 2.

Éhezők viadala – az előzmények

Észak-Amerika romjain ma Panem országa, a ragyogó Kapitólíum és a 12 távoli körzet fekszik. A Kapitólíum kegyetlenül bánik Panem lakóival. Minden évben kisorsolnak egy 12-18 év közötti fiút és egy lányt minden körzetből, hogy megrendezhessék az úgynevezett „éhezők viadalát”, aminek a lényege az, hogy a játékosok egy arénában összeczárva küzdenek meg életre-halálra, addig, amíg már csak egy túlélő marad. Ráadásul a viadalt élőben közvetíti a tévé. Katniss Everdeen egyedül él anyjával és húgával a második körzetben, és akinek, miután egy bányarobbanásban meghalt az apja, kicsi korától kezdve el kellett tartania a családját. Mikor Katniss húgát, Primet kisorsolják, ő önként jelentkezik helyette a viadalra...

*Az éhezők viadala (The Hunger Games, 2012)
Rendezte: Gary Ross*

A Walking Dead sorozatok

A Walking Dead tévésorozat alapja egy képregény, mely igen rövid idő alatt lett népszerű, és mára már Eisner-díjas is (ez egy neves képregényes díj). Akkor sikernek örvend a folytatásos comic, hogy immáron a tévésorozatból is három évad készült el.

A történet igen egyszerű, mondhatni közönséges. Egy amerikai rendőr békés életet él családjával egy amerikai kisvárosban. Ám a família élete megborul, amikor a családfőt, Ricket, a sheriffet meglövik egy autós üldözés során. Rick hetekkel később a kórházban ébred, és nem érti mi, is történik valójában. A szobája ajtaja el van torlaszolva, és sehol senki, az egész épület néma. Kifelé menet azonban rémes felfedezést tesz. Az étkezde ajtaja le van reteszelve, és hangosan zörgeti valaki vagy valami. A férfi rettenetesen megijed, és kiszalad az épületből, amely

előtt százsámra fekszenek a letakart halottak, mindenütt néma csend. Rick már kapiskálja, hogy valami természetfeletti és borzalmas történt. Az utcákon megüresedett tankok állnak, és halottak fekszenek mindenütt. Hazaérve a férfi csak az üres és feldúlt házát találja, a család sehhol. Az utca túloldalán ekkor egy férfi jelenik meg, igen furán és hörögve. Rick megöri, hiszen ekkor találkozik először emberrel, ám ekkor ütés éri a tarkóját és elájul. Felébredve összetalálkozik az első túlélőkkel, egy apával és fiával, akik szembesítik azzal, hogy a világ már nem a régi, és mindent el-

leptek a járkáló halottak. Ezután Ricknek már semmi más célja nincs, mint családjának a megtalálása.

A sorozat nagyon izgalmas és elborzasztó, ugyanakkor jól kidolgozott látványvilággal rendelkezik. Rövid pályafutása alatt igen nagy népszerűségre tett szert, és a folytatást is egyre többen várják. Amerikában a negyedik évad nemsokára kezdődik, és remélhetőleg hamarosan Magyarországon is nézhető lesz majd. Aki pedig nem a horrorfilmek nagy barátja, an-

nak a képregényt ajánlom, hiszen tulajdonképpen a sorozat teljes egészében a képregény sztorija, mozgóképpé átformálva. Szerintem mindkettő nagyon igényes és izgalmas, mindazonáltal gyengébb idegzetű olvasóknak vagy nézőknek nem ajánlanám.

Tóth Artúr (9. évf.)

The Walking Dead (2010-től)
Szereplők: Andrew Lincoln,
Sarah Wayne Callies,
Jon Bernthal

Mindörökké a világűrben

Nemrég került a mozikba a Gravitáció című amerikai sci-fi, aminek rendezője Alfonso Cuarón. Egyik hétfvégén nekem is alkalom volt megnézni, és nem csalódtam... Sőt!

A történet főszereplője két asztronauta, dr. Ryan Stone (Sandra Bullock) és Matt Kowalsky (George Clooney), akik éppen az űrállomáson kívül dolgoznak a világűrben, amikor váratlanul szörnyű baleset történik. Űrszemét darabok csapódnak be, amik elszakítják őket a bázisuktól, meg is semmisítve azt. Így a két bátor asztronauta az űrszemét-becsapódás egyedüli túlélőjeként egymáshoz kötözve sodródik a világűrben – várva azt, hogy valaki a segítségükre siessen. De nincs mit tenni, úgy látszik, egyedül maradtak, és örökre elvesztették a kapcsolatot a külvilággal. Az űrben sodródva csak egymásra számíthatnak. Végül elhatározzák, hogy így vagy úgy, de visszajutnak a Földre, dacolva az űrszemétraj fenyegetésével valamint az oxigén- és üzemanyaghiánnyal

is. A két főszereplő karaktere nagyon különböző: míg Kowalsky a legdrámaibb pillanatokban is higgadt tud maradni, és az egyre fokozódó feszültséget mindig egy-egy jó poénnal tudja kompenzálni, addig Stone hajlamosabb a pánikra. Bár nagyon kevés szereplő van a filmben, a történet cselekménye így is nagyon izgalmas. A feszültség végig jelen van, és soha nem tudhatod, mi történik a következő pillanatban. A drámai fordulatokban gazdag történet garantáltan odaszögez a székedhez, és biztosan végig fogod izgulni a filmet, várva azt, hogy mi fog történni a végén a szereplőkkel. Idegtépő azt várni, hogy mikor fogy el az oxigén vagy esetleg mikor jön egy újabb robbanás. De ami igazán lenyűgöző a filmben, az a képi világa volt. Lélegzettelállító képeket láthatunk az

űréről (annak ellenére, hogy a filmet természetesen nem az űrben forgatták), a háttérben szinte mindig látszik a Föld is, egyszerűen a film a lenyűgöző és profin kidolgozott vizuális élményre fókuszál. Emellett a sok izgalom és dráma mellett engem a film mondanivalója is megfogott, ugyanis a Gravitációban megjelenik a feladás, a beletörődés gondolata is – ezek nagyon fontos emberi tulajdonságok.

Talán az egyetlen negatívum, amit ki tudnék említeni a filmmel kapcsolatban, az az, hogy

enyhén szólva nem minden helyzet volt reális, és sok volt benne a mesészerű elem. De ez engem cseppet sem zavart, teljesen át tudtam adni magam az események sodrásának.

Összességében nekem nagyon tetszett ez a film, csodálatos élmény és remek kikapcsolódás volt, bátran ajánlom mindenkinek.

Tóth-Stella Zita (8. évf.)

Gravitáció (Gravity, 2013, 90')
Rendezte: Alfonso Cuarón
Szereplők: George Clooney,
Sandra Bullock

A tank, a rendőrautó és a láma

Azért ez nem mindennapi volt. Évről évre egy családi program keretében valahogy lekeveredünk Domonyvölgybe, idén pedig úgy döntöttük, hogy megnézzük a falut is. Egyszerű sétának indult, a falu nagyon kihaltnak tűnt.

Elhaladt mellettünk egy quad, sétálgattunk tovább, de már arról beszélgettünk, hogy milyen vicces lehet erre a négykerekű minijárgányra felpattanni és utazgatni vele. Amikor visszafele jött, apám meg is állította a bácsit, aki a quadon ült. Nem kellett sok idő, hogy kiderüljön, egy igazi csodabogárba botlottunk.

„Egy ötéves kisgyerek vagyok” – állította magáról az öszülő férfi, aki lepattant közénk. Állítása nem volt helytálló, de vagy tíz évet simán letagadhatott volna. Innentől elkezdődött egy érdekes beszélgetés arról, hogy ő egész életében rendőr volt, de öt éve egy életmentő műtéten esett át, és akkor elhatározta, hogy ő semmiféle felelősséget nem vállal többé. 23 év házasság után elvált a feleségétől, akivel több gyereke is volt – „nem működött jól”. Ezután teljesen új életet kezdett, és máig négy kisebb vállalkozásából él – felelősségek, kompromisszumok nélkül. Most már új felesége van, 26 éves – és akkor egy lendülettel felült a járgányára, és apámmal együtt eltávozott a messzeségbe.

Egy kicsit aggódtam, hogy mikor jönnek vissza, de aztán még nővérem barátját is elvitte a kisterepjárón egy körre. Egy 700-800 méteres séta után elértünk a bázisára, ami valóban egy kisgyerek fantáziájának tűnt. Az udvarban állt egy emeletes piros busz, kifejezetten gyerekzsúrokra tervezve, feljebb pedig egy sor terepjáró és mindenféle járgány – meg egy tank. Igen, nem is kicsi, árkonbokron szállította a 10 perc múlva érkező 20-30 fős cso-

portot.

Aztán, amin igazán megdöbbenem, az egy láma volt. Egy lóval. Igen, együtt voltak elkerítve. Sose voltam egy zseni biológiaiából, de nagyon viccesnek találok, ahogy ezt a két állatot ilyen békés együttülésre kényszerítette gazdája. Nagyon szórakoztatónak. El is játszottam a gondolattal, hogyha a fia szólna neki, hogy kér egy orosz lányt, lehet, hogy még meg is kapná. Együtt lenne elkerítve egy elefánttal. Meg amúgy is – honnan a csudából szerez valaki egy lámát? A saját kertjébe! Az igazi ledöbbenés nálam talán még csak ez után következett be, amikor lekerült a lepel egy Kádár János által is használt Mercedesről és két szocreál rendőrségi motorról (amelyeknek valami fülsüketítően borzasztó szirénái voltak), és egy rendőrségi Ladát is láttunk. Mire ez a sok minden? „Szoktunk szervezni privát delegációkat” – mondta. Ha valakinek van kedve, átvonulhat a városban a Kádár János által is használt autóban, két motoros rendőr kíséretében. „Félelmetes, azonnali tiszteletet kelt mindenkinben, kisebb városokban még meg is állnak a kereszteződésekben”. Pedig ők is csak ugyanolyan forgalomban részt vevő járművek, mint mások. Összefoglalva, elég furcsa élmény volt, és akit érdekel ez a hely, az látogassa meg a Vadquadot Domonyvölgyben. Nem feltétlen csapatépítésre (erre is szerveződnék itt programok), elég, ha látni akar valami nem mindennapit, abban a korban, amikor már elég magasan van az ingerküszöbünk.

Halpern Bence (13. évf.)

C4M fesztivál a Könyvtár Klubban

Már fél nyolc előtt tíz perccel ott voltunk a Moszkvánál, és úgy gondoltam, itt az ideje, hogy elkezdjünk kérdezősködni, hova is kell pontosan menni a koncertre. Bementem egy humuszbárba, és feltettem a kérdést. A kiszolgáló nem tudta, de egy kedves pár felvilágosított, hogy ők csak egy Könyvtár Klubot ismernek, de az az Astoriánál van.

Na, gyorsan mindenki fel egy két csocsó és persze rengeteg metrópótlóra, és elindultunk az Astoriára. Ott végre megtaláltuk a helyet egy eldugott hátsó udvarban. A hely maga nem volt valami bizalomgerjesztő, attól még hangulatosnak tűnt. De nem baj, elindultunk a bejárat felé. Ott belefutottunk egy amolyan kidobóemberbe, akitől kaptunk egy gyönyörű szép karszalagot, mivel még kiskorúak vagyunk. Szerencsére azonnal megpillantottuk a C4M árusítópultját (ami – muszáj megjegyezniem – nagyon dizájnos volt), és ott szerencsére megmutatták, melyik lépcsőn kell lemenni a koncertre. Már fentről hallottuk a zenét, ami igazán szimpatikus volt. Benyitottunk, és amikor megpillantottam, hogy hova is jöttünk, nagyon meglepődtem. Ez egy kulturált hely volt. Amolyan átmenet egy kávézó és egy kocsmá között. Hosszúka terem, padok mindenütt, hátul

két csocsó és persze rengeteg AKG-s. A terem elejében az éppen fellépő együttes. Na, persze azonnal megcéloztuk a csocsóasztalokat. Útközben összetalálkoztunk pár ismerős arccal, és csodálkozásomra pár tanárral. Stoppoltunk hátul gyorsan egy asztalt, csocsóztunk egy-két kört, és utána elindultam felmérni, mi is folyik itt. A terem elejében nagy volt a tömeg, ezért nem láttam, kik játszanak, de biztos voltam abban, hogy nem ismerem őket. Nagy meglepetésemre, mikor átfurakodtam valamennyire a tömegen, megpillantottam egy AKG-st a színpadon, aki egygel fölöttem jár. Visszamentem az asztalunkhoz, és tisztes távolságból figyeltem a fellépő zenészeket – onnan is tökéletesen hallottam mindent. Csak és kizárólag rockot és annak különböző változatait játszották. Az este további része is ilyen emelkedett hangulatban telt,

nem volt nagy őrjöngés, de persze mindig voltak páran, akik biztatták a fellépőket. Pár órát még elszórakoztunk, utána mindenki megpróbált hazajutni. Ez az este kellemes emlék maradt, és nagyon remélem, nem ez volt az utolsó C4M által szervezett koncertfesztivál.

Vida Benedek (9. évf.)
fotók: *company4music.com,*
GorkaPhoto

C4M zenei fesztivál, Könyvtár klub, 2013. november 16.
Fellépők: *Found Items,*
Suburband, Dust

Utoljára még felszáll?

A Led Zeppelin koncertjére várva

Kevés fontosabb kérdés van most ennél. Mert az természetesen nem kérdés, hogy lenne-e közönsége 2014-ben a csaknem ötven éve alakult bandának. A Led Zeppelin ma is aktuális. Nem véletlen, hogy a világ egyik legjelentősebb rockzenei kiadványa, a Rolling Stone magazin internetes nyitólapján nemrég újra az ő fotójuk díszelgett.

Az énekes, Robert Plant idén azt nyilatkozta egy ausztrál TV-nek, hogy ő bizony benne lenne egy jövő évi turnéban. Nagy kő esett le sokak szívéből az interjú hallatán, hiszen Plant nemrég egy másik műsorban

még arról beszélt, hogy lassan ahhoz is segítséget kell kérnie, ha át akar menni az úttesten, így nem is érti, hogyan várhatják el tőle az emberek, hogy színpadra álljon. Ezek szerint visszatért az ereje. Most ő is ott

vírít a Rolling Stone magazinban – egyébként ez a folyóirat volt az, amelyik az első albumuk után Robert Plant produkcióját erőlködőnek és „egyáltalán nem meggyőző kiabálásnak” nevezte. Akkori véleményük szerint a zenekar a Jeff Beck Group ikertestvére, a gitáros Jimmy Page pedig „korlátozott szerző” volt – ám az ilyen és hasonló butaságokkal nem tudták megakadályozni a Led Zeppelin hatalmas sikerét. Az emberek mindig is a rajongtak a bandáért, nagyon hamar valószínűsítették a Zeppelin-kultusz alakulását a rockzenét hallgatók körében. 1975-ben a zenekar összes addig kiadott lemeze szerepelt az amerikai toplistákon, ilyen sikert előtűnt még senki nem ért el. Bámulatos, hogy minden albumukkal tudtak valami újat mutatni. A zenéjükben majdnem az összes stílus hatása érződött – a heavy metaltól a blueson át a kísérleti zenéig, néhány számukban még a keleti zenéből vett impulzusok is ér-

zékkelhetők. A zenekar egyértelműen a történelem egyik legfontosabb és legnagyobb hatású bandája, ők szerveztek először megakadályozták, és zeneileg is útmutatást adtak az utánuk jövő zenekaroknak. Ne legyünk szűkmarkúak: a Led Zeppelin a világ valaha volt legjobb rockbandája. 1995-ben beavatták őket a rock'n'roll hírességek csarnokába, 2012-ben pedig a Fehér Házban megkapták a Kennedy Center Honors életműdíjat. A zenekar 1980-ban, a dobos John Bonham halála után bomlott fel. Azóta csak néhány alkalommal álltak össze, legutóbb 2007-ben, amikor a tagok bevették maguk mellé Jason Bonham-et (John Bonham fiát) dobosnak. Erre az első napon húszmillió jegyigénylés érkezett (a szervezők természetesen lefagytak), de a londoni O2 Arénában mindösszesen csak 18 ezer hely volt, így hát a jegyárúzó cég kénytelen volt sorsolni: így döntöttek el, ki vehet belépőt. Mindez

jól jelzi, hogy a zenekart még ma is legenda övezi, 27 évvel a felbomlásuk után. A koncertet követően a zenekar tagjai turnézni akartak és kiadni egy új albumot – kivéve Robert Plant énekest, akinek ehhez nem volt kedve. Így a többiek úgy döntöttek, hogy keresnek egy új énekest az albumhoz és a turnéhoz, de nem sikerült megfelelő jelentkezőt találniuk, ezért a koncert folytatása elmaradt. A fellépésről készült felvétel 2012 végén jelent meg Celebration Day címen. A zenekart

legutoljára a Sandy hurrikán áldozatainak számára tartott koncerthez kérték meg, hogy játszák el néhány számukat, ám ezúttal a gitáros, Jimmy Page miatt nem valósulhatott meg a fellépés (állítólag még Barack Obama és Bill Clinton is próbálta meggyőzni Page-et, hogy lépjenek fel, de hiába, a gitáros hajthatatlan volt). Most viszont Plant nyilatkozata reményt adott. Lehet, hogy lesz még egy koncert?

Gulyás Ábel (10. évf.)

OTP Lovas Világkupa

November 30-án, szombaton a barátnőmmel elmentünk a minden évben megrendezett OTP Lovas Világkupára a Szent László Sportaréna.

Pont a délelőtti műsorszám végére érkeztünk meg. Bekísértek minket az asztalunkhoz, és amint az utolsó pár díjugrató lovas végzett, láttuk, hogy a biztonsági őrök „kikergetik” az

embereket a nézőtérről. Miután letelt a szünet, a Jótékonysági sztár fogathajtás következett, melyet Vastag Csaba nyert meg. Második Stohl András lett, a pedig harmadik Mészöly Géza. Ezután jött a korlátugratás, mely abból állt, hogy a lovaknak egyre magasabb akadályokat kellett átugraniuk – a legmagasabb akadály száznyolcvan centis volt. Elképesztő látvány volt, ahogy a lovak hatalmas vakmerőséggel nekiugranak, és átugorják ezeket – több-kevesebb sikerrel. Ez után EQUISSIMO – Magyar Lovas Csillagok Gálája következett, amin mindenféle akrobatikus és ámulatba ejtő számokat láthattunk. Ilyen volt például a

puszta ötös, ami azt jelenti, hogy elől, egymás mellett három ló áll, mögöttük kettő, akiknek a hátán áll egyensúlyozva egy ember, és onnan irányítja egyszerre az öt lovat, száruk segítségével.

Ezután megjött a minden gyerek által várva várt Mikulás, aki szaloncukrokat dobált a nézőtérre, miközben a krampuszok különféle lovasbemutatókat tartottak a porondon. Miután kivonult a Mikulás a szánjával (melyet pónik húztak), a négylovas fogathajtás következett. Indultak hollandok, lengyelek és természetesen magyarok is. Ezután következett a díjugratás, amin rengeteg különleges nevű ló indult, mint például Osadkowski Van Halen, de az én kedvenc ló nevem az indulók közül az Isti volt.

Ennek a versenyszámnak az eredményhirdetése után vége lett az aznapi versenyeknek, és szépen mindenki hazament. Szerencsére baleset nem történt a versenyek során, és mindenki épségben megúszta. Nem bántam meg, hogy elmentem, és mindenkinek ajánlom, aki szereti a lovakat, hogy látogasson el a programra jövőre. Nem fogja megbánni.

Silló Júlia (8. évf.)

Vasárnap esti gondolkodás

Nem tudok egyszerűen mit kezdeni azzal, hogy vasárnap este kitévedek a televízió elé, és azt látom, hogy ugyan megy a televízióban az éppen aktuális tehetségkutató, de már a családom részéről is totális érdektelenség övezi a műsort – legyen az az X-Faktor vagy a Megasztár vagy még nem tudom, hány létező formátuma van a „zenés tehetségkutatóknak”.

Semmi jónak nem akarok az elrontója lenni, de amikor már csak azért megy az X-Faktor háttérzajként, hogy „csak tudjuk, ki essen ki”, akkor azt gondolom, hogy kifutott egy műsor. Ennek lehet, hogy az az egyik oka, hogy az én korosztályom nem néz televíziót, de hiába aggatjuk rá szinte már közhelyesen a generációnkra valamelyik betűt az ABC végéről, ettől függetlenül anyámat meg apámat se igazán érdekli.

Aki azt mondja, hogy jó-jó, ez egy műsor, meg ez az én

családom, teljesen elfogadom az érvelését – még arra való tekintettel is, hogy ez a műsor hétvégén van, főműsoridőben. Azonban lenne egy megfontolandó ötletem.

Mégpedig az, hogy üljenek le a tévések, és gondolkozzanak, hogy milyen új műsorokat lehetne gyártani, ami nem beköltözős valóságshow, nem zenés tehetségkutató. Akármennyire is nem nézek tévét, mindennap van egy félórás etapom a YouTube-on, és azt gondolom, hogy a YouTube-on menő tartalmakat igenis el

lehetne egy kicsit lesni, és a tévébe lehetne rakni.

Nyilván mindenki mást és mást néz. De emberek! Mibe kerülne leszerződtetni olyan figurákat, mint a Dumaragu, Szirmai Gergő vagy Pamkutyáék? Én úgy gondolom, hogyha már most éhbérért, minimális reklámpénzekért csinálják, akkor semmibe. De lényegesen kevesebbe kerülne, mint a csillogós X-Faktor epizódok, ahol emelt díjas

SMS-rendszert kell üzemeltetni, felkészíteni a gyakran teljesen tehetségtelen énekeset énektanárokkal, világítás-technikát, színpadtechnikát, operatőröket, stábokat kell berendelni, és még így is igénytelen lesz a végeredmény.

Nem jelentem ki azt, hogy a TV-nek, mint médiumnak lesz még létjogosultsága hosszú távon. De azt ki merem jelenteni, hogy a TV ciki státuszán lényegesen javítana az, ha a fiatalabb korosztályt legalább megpróbálnák megszólítani, mert jelezném, hogy ez a fiatalabb korosztály már a 20-as éveit közelíti, és potenciális vásárlóerőkké váltak. Márpedig a TV reklámokból él.

Halpern Bence (13. évf.)

